

БЕСЈЕДА ЕПИСКОПА ЗАХУМСКО-ХЕРЦЕГОВАЧКОГ И ПРИМОРСКОГ ГРИГОРИЈА НА ОПИЈЕЛУ

Драга браћо и сестре, драги Здравко и Љерка, драги Андреје, драги наш владико и оче и драга Ања,

Прво да кажемо неколико ријечи које би биле у духу Јеванђеља које смо прочитали, у духу свега онога што смо отпјевали. А тај је дух да умјесто надгробног ридања пјевамо пјесму Алилуја, тј. с нама је Господ. И заиста, као што смо много пута имали милост и радост Господњу да искусимо заједно, истина је то да је са нама Господ.

Драга браћо и сестре, покушаћу да говорим као што би требало да говори епископ. Али морате, у ствари, не морате, али вас молим - да схватите да сам човјек, и да сам изгубио у једној личности, за овај свијет, у једном часу - и дијете, и друга, и пријатеља, и сарадника и сатрудника. Не обичног друга, не обичног пријатеља, него изврсног друга, вјерног пријатеља.

Ања Јефтић је, браћо и сестре, име. То име има свој значај већ сада, а имаће га и у будућности, у нашој култури, у нашој просвјети. За нас у Цркви то неће бити само значајно име: за нас је то свето име. Света дјевојка. И то вам свједочим као њен исповједник. Много ми је тешко да говорим зато што знам да ће ми она рећи: Опет се ниси добро припремио. И сада ћу стварно признати да нисам спреман. Нећу се изговарати и говорити како сам добро импровизовао, како сам се снашао. Али морам рећи и пренијети вам, као онима који као и ја данас тугују што нам одлази вјерни друг, дивни пријатељ, света душа, морам вам пренијети наша посљедња три разговора.

Један је тај да ми је прије три-четири дана рекла како не може да издржи, како не може да објасни каква је то друга реалност, каква је то друга стварност, други свијет у коме се нађе када оде у Стару цркву у Сарајеву, коју је много вољела. Рекао сам јој да ми објасни, ако може, шта то доживљава када оде тамо. Рекла је да није могуће.

Други разговор је био о томе како је искрено написала критику неког филма, па јој је неко приговорио да не може жена бити тако велики интелектуалац. А ја сам јој рекао да може зато што она живи у Христу и са Христом.

Трећи пут, позвао сам је телефоном да нам нешто учини. Као што нам је непрестано чинила: исправљала наше текстове, уређивала наше часописе, лекторисала све што смо писали, поправљала, дорађивала и никада, никада није рекла не могу и нећу. Једино што је питала - до када то треба да буде готово? Када сам је, дакле, позвао, мало је заћутала, а ја сам упитао: Зашто ћутиш, да ли се љутиш што те зовемо само када нам је нешто потребно? А она је рекла: Владико, сваки Ваш позив у мени изазове потрес, Ви сте мој владика!

Зачудио сам се овим ријечима. Нисам знао шта оне значе. Данас знам, јер овај разговор са њом, и пред њом, и пред вама, браћо и сестре, за мене је прави земљотрес! Зато што је била душа, биће, које се само једним достојним именом може назвати, и само се један израз, чини ми се, нашао којим бих могао описати њен живот овдје на земљи а то је - срна

у изгубљеном рају. Сав њен живот је био чежња за Богом. Чезња за рајем. Чезња за оним мјестом и временом у коме нема бола, ни туге, ни уздисања.

Зато је данас заиста довољно рећи само: Блажен је пут којим данас идеш, душо, јер ти је припремљено мјесто покоја. Да се за нас молиш, мила сестро, пред Лицом Онога Кога си највише вољела! И више пута смо причали о томе да ли постоји тај женик који ће испунити све твоје чежње, и све твоје тежње, и увијек ми је негдје у подсвијести било јасно да га нема. Но, заборављао сам да има Један! И некако опет несвјесно, у једној ријечи сам ти одговорио на то питање да ли има љубави без бола: рекао сам ти да само једна љубав не боли, а то је она љубав којом нас Христос воли. Зато си без бола и отишла Њему. Зато ћемо и ми данас, умјесто надгробног ридања, пјевати и пјевамо пјесму: Алилуја! Зато ћемо пјевати: Христос Васкрсе! Зато ћемо рећи да је још једном потврђено да си истину носила право име: Ана, Анастасија.

Да Бог да утјеху твојим родитељима, који су свакога трена, свакога часа треперили над тобом. А овај израз *треперили* је твој омиљени израз! Да Бог д снаге твом брату, кога си вољела највише на свијету! Да имаш благослов свог владике Атанасија! И да знаш да су данас овдје многи твоји пријатељи! Да данас многи који нису овдје тугују и не могу да вјерују, да си отишла, да одлазиш тамо, у наручје Христово!

Како је тако тиха и кротка дјевојка стекла толико пријатеља за тако кратко вријеме? Могуће је одговорити једино тиме што је тако и толико љубила Христа, Бога нашега. Зато је, браћо и сестре, и драги родитељи наше Ање, и драги Андреје, и драги њени пријатељи, данас за нас важно чути и важно запамтити да смо благословени сваким тренутком који смо са њом провели.

Да Бог да вама утјеху, а њој је припремљено мјесто покоја! Да Бог да да у своме Тврдошу почива у миру, а да са Светим Ангелима служи Господу и моли се за нас и данас, и у вијекове вијекова. Амин.

